

Mind közelebb

*Egy ideig, ha meghalt valaki,
rögtön kitörültem a telefonszámát.
Aztán a múltkor hirtelen rádöbbsentem,
hogy mostanában már nem teszem.
Vagyis hagyom, hogy gyűljenek
ezek a kódolt nevek, mert hát
igazság szerint olyanok, mint egykor
az a játék: ország, város, fiú, leány,
növény, állat, és így tovább. Ugyanabban
a sorban ugyanazzal a kezdőbetűvel
mindig. Persze itt más a logika, de hogyha
sikerül minden rubrikát hamarabb
kitöltened, mint a többiek, nyerni fogsz.
Kerülgetem a lényegét, ugye? Igen,
egyre ritkábban dobom ki az elhasznált
ruhadarabokat, legfeljebb elajándékozom
valakinek. A kiolvasott folyóiratoktól
még megszabadulok, de az is mind
nehezebben megy. Nézegetem olykor
a telefonszámokat, hogy eltalálok-e,
ki van mögöttük. Nullahétkettőkettő,
nullahétkettőhárom, nullahétnégynégy,
nullahétnégyöt és még hat számjegy
utána, legalábbis nálunk Romániában,
számjegyről számjegyre közelebb
senki mással össze nem téveszthető
barátaimhoz. Férfiakhoz. Nőkhöz.
Idősekhez. Néha fiatalokhoz. Már-már
hívnám is őket, és figyelném, miként
barkochbáznak az éterben a rádióhullámok,
mielőtt végül célba érnek. De hova?
Ki tudja? Nem merem megpróbálni.
Jobb, ha minél később gyűjtöd fel a villanyt,
amikor este hazaérsz. Amíg sötét van,
minden ott lesz a helyén: asztal, szék, ágy.
Pontosan úgy, ahogy hagytad reggel.*

Csak idelent

Már régóta tudom, hogy a szeretet
nem fér bele az életünkbe, ha sok
a dolgunk. A szeretet túl nagy helyet
foglal el, és időigényes is. Amikor
elutazik, akit szeretünk, hosszasan
integyetünk utána, fáj is ott legbelül,
hogy eltűnt a szemünk elől, aztán
egymásra nézünk, beülünk a kocsiba,
és elindulunk hazafelé. Üresség van
bennünk. Vagy inkább könnyűség?
A szeretetnek súlya van. Jólesik
magunkhoz szorítani ezt a láthatatlan
terhet, de legyünk őszinték, időnként
jólesik kiegyenesedni is. A szeretet
legalább annyira nyomaszt minket,
mint a bűn. Rosszul alszunk tőle.
Egész éjjel csak forgolódunk. Kínoz.
Akárcsak egy megoldatlan feladat.
Elvonja a figyelmünket. A szeretet
nem olyan, mint a szerelem. Nem kell
kölcsonösnek lennie. Elegendő,
ha mi szeretjük őt. A gyermekünket.
Anyánkat. Apánkat. Felebarátunkat.
A szeretet rettenetes, mert folyton emészt
minket. Teljesen feléli a tartalékainkat.
Elszívja az energiánkat, amelyet éppen
egy újabb szeretetre akartunk fordítani.
Szeretnünk kellene Jézust is, akivel
nem találkoztunk soha. Sőt, állítólag
Júdást is. Talán. Meg aztán a hazánkat.
A népiünket. A múltunkat. Folytatva egy
régóta költő gondolatait, „ki géppel száll
fölébe”, hogy egyszerre ölelhesse magához
az egészet, annak meg előbb-utóbb
ki kell dobnia a mindenféle apró-cseprő
szeretetet, egyébként könnyen lezuhanhat.
Meg kell értenünk a mi érdekiünkben
munkálkodókat is odafent, hiszen folyton
attól rettegnék, nehogy megszeressenek
minket. Egy egészen parányi szeretet is
megbonthatja az egyensúlyt a repülőgépben,
és az észrevétlenül szivárgó léggömböt is

*sziklának sodorhatja. Bár ez csak metafora,
ők természetesen nem utaznak léghajóval.
Nem érnek rá. A hatalom nem szórakozás.
Pedig milyen szép ott fent szállni a fényben.
De a szeretetet csak idelelt lehet elviselni.
Igen, ez az igazság. Valamit valamiért.*